

Sara Medberg
Rebellprinsessan

Prolog

Medevi brunn, 1816

”Nej, ni kan inte ta honom!” Araminta Solina kastade sig mot männen som gripit tag i hennes bror och var i färd med att släpa iväg honom. ”Han har inte gjort någonting fel.”

”Er bror anklagas för konspiration mot Hans Majestät konungen”, replikerade den bastantare av tillfångatagarna medan han inte alltför mildt band ett rep runt Benjamins handleder.

”Bevisen är betungande”, lade den andra uniformsklädda mannen till med ett hänflin. Av den grå färgen på deras kläder och bristen på pampiga epåletter, silversnören och glänsande knappar förstod Araminta att de var meniga, skickade dit för att sköta någon annans smutsjobb. Värjorna de bar och bajonetterna vid deras gevär såg dock skrämmande effektiva ut.

”Släpp honom omedelbart!” skrek Araminta. Utan att bry sig om att hon var klädd i blotta nattlinnet och att det mörka håret hade befriat sig från flätan grep hon tag i Benjamin och försökte slita honom från de råbarkade soldaternas grepp.

”Syster, släpp mig”, sade den tappra unga mannen lågt. ”Allt kommer att ordna sig.” Hans mörka ögon lyste av rättmätig vrede men Benjamin var ingen ynkrygg. Han skulle möta sitt öde med högburet huvud.

”Där hör ni själv”, kommenterade jätten – som Araminta i sina tankar börjat kalla den större av männen – och föste Araminta ur vägen. ”Han vill gå med oss.”

”Och raka vägen till fängelset bär det av”, skrattade hans kompanjon och försäkrade sig om att knuten i repet höll. ”Nog kommer det ordna sig för er, herr Solina”, lade han till grymt. ”Ni lär få betala med ert liv för vad ni gjort.”

”Nej”, ropade Araminta snyftande och störtade åter mot de otäcka figurerna som uppenbarat sig i deras bostad mitt i natten. De hade forcerat dörren, tvingat Benjamin ur hans bädd och tänkte utan vidare försvinna i mörkret med sitt offer. Det fick inte ske! Vad än hade lett till arresterandet måste det vara ett misstag. Brodern hade aldrig gjort något ohederligt. Aramintas färd kom till ett abrupt slut när hon kolliderade med jättens spadlika näve.

”Ni hindrar rättvisan från att ske, fröken”, spottade han fram och kastade en föraktfull blick på Araminta som stapplade baklänges. Hon hade lyckats undgå det värsta i slaget, men träffats i tinningen av mannens knogar. En ring med ett mönster av utfällda örvingar glimmade till i månljuset. ”Eller vill ni följa med er bror?”

”Araminta, ge upp”, vädjade Benjamin och för första gången såg hon rädsla i hans ögon. Plötsligt insåg hon att han befارade att hon skulle falla i händerna på dessa ociviliserade sällar. Motvilligt stannade hon för att överväga sitt nästa drag. Hon kände blod strila ner längs kinden från en rispa orsakad av jättens ring.

Araminta och Benjamin hade kommit till Medevi för att dricka brunn för några dagar sedan. Araminta hade varit förtjust över att få besöka en kurort, precis som hjältinnorna i hennes favoritförfattare Jane Austens böcker brukade göra. Visserligen var Medevi mer anspråkslös än engelska Bath där romantiska äventyr tycktes lura bakom varje hörn, men det fanns en hälsobrunn och ett muntert sällskapliv. Rikets förnäma invånare flockades på det fashionabla stället tillsammans med utländsk adel som reste dit i ett försök att bota sina krämpor.

Nu låg de pittoreska byggnaderna tysta omkring dem i den ljumma, silverskimrande sommarnatten. Den så kallade Högbrunnens – en elegant, avlång byggnad där själva hälsobrunnen låg – gestalt skymtade nedanför backen, den enkla kyrkans vitputsade väggar lyste i halvmörkret, den stora societetssalongen med sin danssal var imponerande i denna lantliga miljö. De trivsamma trähusen där gästerna bodde stod uppradade vid den grusbelagda vägen som löpte genom området. Fullmånen utgöt sin bleka lyster över scenen.

Natten var tyst, sannolikt mer för att ingen av brunnsgästerna vågade komma ut för att se vad som stod på än för att kalabaliken inte skulle väckt dem. Vagnar med gallerförsedda fönster och en blänkande kunglig vapensköld avskräckte i dessa turbulenta tider även modigare personer. Araminta var säker på att en uppmärksam publik följde händelserna bakom spetsgardinerna i fönstren.

”In med er”, kommenderade jättens kompis Benjamin.

Aramintas alla goda föresatser rasade när hon såg brodern knuffas in i vagnen så att han slog sig. Blek men utan att yttra ett ord kravlade han sig in i en sittande ställning.

”Ni har ingen rätt”, tjöt Araminta och hade precis tagit sats för att storma åkdonet innan dörrarna smälldes igen när hon plötsligt hörde snabba steg bakom sig. Hon kände hur någon svepte armen runt hennes midja och fick stopp på henne.

”Uff”, andades Araminta när luften pressades ur hennes lungor.

”Lugna er, fröken Solina”, hörde hon en mörk röst i sitt öra säga. Armen som pressades mot hennes mage kändes som ren stål.

Araminta slogs som en vildkatt. Hade mannen ytterligare en medhjälpare som gömt sig i skuggorna? Hon ville inte bli bortförd tillsammans med Benjamin. Vem skulle hjälpa dem om hon också tynade bort i en mörk fängelsehåla?

”Säg farväl till er bedragare till bror”, hojtade jätten och slungade en elak blick på Araminta. ”Nästa gång ni träffas blir det säkerligen på hans begravning. Tackar för hjälpen, herr baron”, lade han till mot mannen som höll om Araminta.

Herr baron? Det måste vara främlingen som flyttat in i huset intill dagen före. Araminta hade inte hunnit kolla i gästboken som förvarades i Högbrunnen och där alla besökare skrev sitt namn. Men hon hade hört en av bageripigorna kalla mannen baron när hon levererat nybakat franskt bröd till hans dörr. Han hade aristokratiska drag, koboltblå ögon och en fysik som en forntida grekisk staty. En fysik som just då trycktes mot Aramintas rygg och ben, och bekräftade att han var lika atletisk som han såg ut. Den muskulösa kroppsbyggnaden var inte en synvilla som en skicklig skraddare skapat med konstfullt skurna kläder.

”Låt mig gå”, ropade Araminta med tårarna rinnandes nerför kinderna. ”Jag måste hindra dem.”

”Ni måste sansa er”, mumlade baronen så nära hennes öra att rysningar löpte längs Aramintas ryggrad. ”Det här spektaklet hjälper inte er bror.”

Araminta var för uppjagad för att lyssna och lyckades slita sig loss precis när vagnens gallerförsedda bakdörrar obarmhärtigt slogs igen och soldaterna hoppade på kuskbocken. Körpiskan snäppte i luften ovanför hästarna, fordonet krängde till och började rulla iväg längs vägen som sträckte sig fram mellan byggnaderna. Damm yrde upp i den stilla nattluften och blandades ihop med dimslöjor som svävade ovanför marken.

”Benjamin”, grät Araminta och sprang efter den avlägsnande vagnen, barfota och med nattlinnet fladdrande efter sig. ”Du måste kämpa. Lämna mig inte!”

Hon sprang och sprang men de hemska männen som rövat bort hennes bror manade hästarna till galopp. De svängde ut på en större väg som löpte förbi Medevi och Araminta förstod att hon aldrig skulle komma ikapp dem. Vad värre var, hon hörde någon bakom sig – den envise baronen utan tvekan – och med sina sista krafter tvingade hon sig att öka farten. Hon hade håll i sidan och höll på att kvävas av brist på syre.

”Kvinna, stanna”, ropade baronen bakom henne.

”Vad vill ni mig?” flämtade Araminta över axeln. Enligt hennes uppfattning hade män som jagade lättklädda damer mitt i natten sällan goda föresatser.

”Jag försöker att rädda er från er själv.”

”Tro det vem vill”, muttrade Araminta. Nattluften smekte hennes kinder när hon andfådd sprang vidare. Det kändes som att lungorna skulle sprängas av ansträngningen.

I samma stund blänkte någonting till vid fångvagnen som fortfarande syntes långt borta på vägen. Araminta blinkade häpet till. Vad var det? Stunden av ouppmärksamhet var nog. Hennes ben trasslade in sig i nattsärken, hon balanserade desperat en stund och föll sedan raklång i sanden och gruset på vägen.

I nästa sekund kom baronen ikapp Araminta, kastade sig över henne och de båda rullade mot vägrenen samtidigt som kulor ven över deras huvuden. På avstånd hördes ljud som otäckt påminde om skott.

Hade soldaterna skjutit mot henne? En obehäpnad dam?

Araminta var för mållös för att yppa ett ord. Gick konungens män nuförtiden runt och sköt oskyldiga civila? Vad var det för ohederliga skurkar? Kunde man inte längre gå i fred på vägarna? Hon bortsåg från att hennes handlande för ett tag sedan eventuellt kunde tolkas som motstånd mot ordningsmakten. Benjamin hade ju inte gjort något olagligt!

Genom trasslet av nattlinnets flygande tyg, damm och virrvarret av grässtrån och jord som flög omkring såg Araminta att vagnen snart bara var en suddig fläck som försvann bakom vägkröken.

”De kommer att ta död på min bror”, fick hon fram medan hon kippade efter luft. ”Jag måste följa dem.”

”Ni kan inte hjälpa honom om de sätter punkt för ert liv först”, kungjorde baronen som låg ovanpå henne bistert...